

modsigelse. Jeg troer ikke, at den ærebe Lands-
thingsmand, idet han anfører dette imod mig,
har gjort sig nøiere bekendt med, hvad den
omtalte Rigsdagsreces fastsætter. Der skelnes
nemlig i den imellem Bispegodsset og det Guds,
som er henlagt i Sognene til Præsternes Løn.
Angaaende Bispegodsset erklæres der, at Bi-
skopperne have forbrudt dette, og det af to
Grunde, deels fordi de aldeles have forsvønt
deres geistlige Embede, og deels fordi de have
styrtet Landet i den allerstørste Fare ved at
modsatte sig Kongevalget. Derfor erklæres
disse Biskopper for affatte, og der siges, at der
ikke mere skal indtræde saadanne Biskopper, som
kun den katolske Kirke kunde behøve, fyrsteligst
udstyrede Biskopper, men Superintendenter,
som den evangeliske Kirkes Tærn fører det med
sig. Det følger deraf, at alt Bispegods var
at betragte som herreløst Beneficium og derfor
inddroges under Kronen, med Forpligtelse for
Kongen herefter passende at lønne de Mænd,
hvem Biskoppernes hidtidige geistlige Forretninger
bleve overdragne. Dette skete ogsaa; de fik en
Løn, som først fastsattes i Kirkeordonnansen til
et bestemt Beløb, og siden lönnedes de atter
med endeel af Tienderne, hvilket Sidste der-
efter vedblev at finde Sted i en meget lang
Marrække. Hvad der derimod i Sognene var
henlagt til Præsternes Lønning, blev aldeles
ikke rørt, blev dem aldeles ikke betaget. Præ-
sterne ansaaes ikke for at have forbrudt dette
Guds, og Præsterne vedbleve at være en For-
nødenhed ogsaa for den evangeliske Kirke, saa-
ledes som den nu havde constitueret sig, og
derfor bevaredes den Deel af Kirkeformuen al-
deles urørt. Den i nær Forbindelse med Re-
cessen staaende Kirkeordonnants udtalte tillige
den Grund, som jeg igaar feilagtig anførte som
staaende i Recessen selv, at Evangeliet berøver
Ingen Noget, men beskytter tværtimod Enhver
i hans Besiddelse, og derfor skal det ogsaa be-
skyttes i sin Besiddelse. Sa, der siges endog,
at dersom muligvis Noget af Præstegodsset var
frataget nogen Præst i den urolige Tid, skulde
det søges tilbage. Jeg troer, at der derved er
skjelnet imellem 2 Arter af det daværende Kirke-
gods, af hvilke den ene blev betragtet som for-
brudt og hjemfalden til Staten, den anden ved-
blev at være i Kirkens Besiddelse og til dens

Nytte og Brug. Jeg har saaledes, troer jeg,
argumenteret efter en nøiere Kundskab til det,
jeg tog mine Argumenter fra, og ikke med Selv-
modsigelser.

Den høitærede Minister sagde, at der i dette
Lovforslag ikke var givet nogen Lønningslov, at
der Intet var at befrygte i saa Henseende. Det
var nemlig kun det Beløb, hvormed Kalbets
Indtægter overfæred det, der herefter tilstodes
Præsten, hvilket Rigsdagen ved Vacance fik at
raade over. Men det forekommer mig, at naar
det ved Vacance bestemmes, at Lønningsforan-
bring skal skee, vil Rigsdagen kunne betragte
det saaledes, at den hele Tiende er optagen i
Kirkefondet, og at Kirkefondet udreder istedet
derfor en vis bestemt Løn, og Rigsdagen vil
da kunne sige, at da ingen Udgifter af Kirke-
fondet kan gives uden Rigsdagens Samtykke,
kan Lønningen til den ny tiltrædende Præst kun
fastsættes foreløbig under Forbehold af Rigs-
dagens Approbation, og den vil da, saa foreskil-
ler jeg mig det, kunne gjøre Forbring paa at
fastsætte enhver tiltrædende Præsts Løn. Naar
der nu siges, at der skal lides et saa stort Af-
drag, som Kalbet skønnes at kunne taale, kunde
det være muligt, at Rigsdagen fandt, at Kal-
bets Taaleevne var overordenlig stor.

Willing: Da Forhandlingerne allerede
have varet saa længe, skal jeg fatte mig kort.
Jeg skal ikke gaae ind paa Lovforslagets Prin-
ciper, som ere saa udførlig behandlede af Flere,
jeg skal heller ikke videre opholde mig ved Præ-
stegaardsjorderne, men jeg skal dog bemærke, at
jeg hører til dem, der ansee det for uheldigt,
at der hører formegen Jord til Præstegaardene;
thi det forhindrer Præsterne i at varetage deres
Gjerning, idet de let blive Jordbrugere istedet-
for Præster. For at mine Ord ikke skulle mis-
forstaaes, skal jeg ogsaa bemærke, at jeg ikke
hører til dem, der ville nægte Præsterne et
passende Stykke Jord, saa at de kunde
holde nogle Kær og et Par Heste. Jeg an-
seer det baade for nyttigt og behageligt, at
de kunne have nogen Jord, og det fremmer
virkelig ogsaa Veligheden for dem til at komme
omkring og slaae en lille Passiar af med
Bønderne. Jeg vil nu tale om et andet Punkt,